

Z VYPRÁVĚNÍ NEVIDOMÉ ŽENY

Přibližně od pěti let jsem se občas „dívala“ se svým otcem na hokej, tedy hrála jsem si v tátově blízkosti a zápas sledovala jen jako by mimochodem. Prý jsem se jednou zeptala, jak vypadají brusle, jestli je hokejka opravdu hůl nebo něco jiného a co je puk. Pravidla mě nezajímala, až později jsem zjistila, že jsem je nějak (kupodivu správně) pochopila ze hry.

Když mi bylo deset let, táta umřel a mně se hokej stal „prostorem“ vzpomínání, protože mi vadilo, že tento klíč k pocitu tátovy přítomnosti mi jaksi uniká, hra mi tehdy připadala neživá, plná prodlev, kdy nevím, co se na ploše děje, neboť komentáře se nezřídka omezovaly na jména hráčů.

Bylo mi trapné poslouchat jen rozhlas, protože ten je, dle mého tehdejšího mínění, pro ty, kdož nemohou koukat na televizi, a tak jsem si pouštěla obojí: z rozhlasu jsem měla popis hry, kterou jsem si však nemohla představovat, protože zběsilý proud komentáře k tomu nedával prostor, televize mi přinášela zvuk hry. Podle jmen hráčů u puku, vyslovovaných oběma komentátory, jsem záhy vyzozorovala, že rozhlasový komentář má několikavteřinové zpoždění, a proto si z mnoha zápasů v následujících letech pamatuji jen svou bolest hlavy; pokoušela jsem se „rozdvíjet poslech“: v televizi jsem se soustředila na zvuk hry a v rozhlase na popis, přestože vnímat přes propast několika vteřin bylo namáhavé.

A tak jsem díky rozhlasovému komentáři pomalu začala identifikovat zvuky v televizi; rozeznala jsem dlouhé přihrávky či vyhození puku od kolotoče krátkých výměn většinou před brankou soupeře, osobní souboj, rychlé dobruslování zpět do vlastní třetiny atd., poznala jsem, zda brankář chytl puk do lapačky nebo vyrazil zpátky do hry, změna reakcí diváků mi pomáhala rozeznat protiútok... Nejprve to byla úmorná práce, avšak radost z čím dál správnějšího čtení hry, z její plynulosti byla po mnoha letech úžasná. Pravdou ovšem zůstává, že si dodnes při skutečně důležitých zápasech společně s televizí pouštím i rozhlas.